

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

ligvis, at kvinder ikke principielt udskydes. Dernæst tror jeg ærligt talt, at det er en fordom, at kvinder i almindelighed skulle være strengere i bedømmelsen af sædelighedsforbrydere end mænd. Man har set mænd, som har idømt meget strenge straffe for sædelighedsforbrydelser overfor børn. Jeg har da også set, at forskellige jurister er af den samme mening; f. eks. udtalte statsadvokat Roepstorff i „Social-Demokraten“ den 20. august i år, at han mente, at kvinder ikke var så tilbøjelige til at dømme voldtægtsforbrydelser strengt. Det viste sig således, at i tilfælde, hvor der ikke havde været 100 pct. afvisning fra en kvindes side, ville de ikke dømme mandspersonen strengt, og han fremhæver endvidere, at der måske nu kunne være grund til at udarbejde fastere regler for udskydelsen.

Men dersom det nu skulle vise sig, at den højtærede justitsministers cirkulære ikke hjælper, at kvinderne ikke er så villige til at komme på grundlisterne, og at forsvarerne bliver ved at udskyde kvinder i sædelighedssager, så er der naturligvis ikke andet at gøre end at gennemføre en lovændring, således at det udtrykkeligt bliver fastslået, at reglerne nu skal være sådan, at der altid udtrækkes så mange af de to køn, at intet køn helt kan udskydes. Men indtil videre vil jeg bevare min optimisme og tro, at både forsvarerne og kvinderne vil medvirke til, at kvinder kommer til at dømme med, også i nævningesager.

Så vil jeg gerne sige et par ord om den hovedstadsordning, som vi endnu ikke har fået. I fjor vinter, i december, da vi her i det høje ting behandlede lovforslaget om økonomisk udligning mellem København, Frederiksberg og Gentofte, sagde den højtærede indenrigsminister, at han ventede inden længe at kunne fremsætte et forslag til en hovedstadsordning her i tinget, og senere, bl. a. ved generalforsamlingen i Københavns Amts Sognerådsforening i juni måned i år, sagde indenrigsministeren, at han ventede at kunne fremsætte et forslag derom i den kommende rigsdagssamling. Men der er en ting, der foruroliger mig, og det er, at i trontalen nævnes der intet som helst om, at der skal fremsættes et lovforslag om hovedstadsordningen. Det synes jeg ikke ser så godt ud. Men jeg vil gerne have lov til dog at fremhæve et lyspunkt, som den højtærede boligminister i hvert fald har andel i — jeg ved ikke, om indenrigsministeren har nogen andel i det —, og det er det byudviklingsudvalg, som blev indført sidste forår ved loven angående regulering

af bymæssige bebyggelser. Efter dette er der kommet en samvirken i gang mellem kommunerne om ordning af egnsplanlægningen. Det er et spørgsmål, som har stor betydning for byggeriet. Det er jo så selvfølgelig, at man her må samarbejde, men det angår kun en lille del af byggeriet. Der er mange andre problemer i forbindelse med byggeriet, som kræver samvirken mellem de forskellige kommuner, og der er en række andre betydningsfulde sociale, økonomiske, kulturelle og tekniske spørgsmål, som kræver samarbejde mellem hovedstadskommunerne, og derfor haster det med at få en ordning.

Den højtærede indenrigsminister sagde, at han ikke kunne følge hovedstadskommissionens forslag, og det kan jeg kun erklære mig tilfreds med, idet hovedvejen dér jo var indlemmelser, og det forekommer mig at være en noget håndfast måde at løse problemerne på. Men derved kommer man til at stå i en vanskelig situation, fordi der er en række spørgsmål, der skal teknisk gennemarbejdes, teknisk løses, før der kan stilles et andet forslag. Man skulle tro, at tiden nu var moden dertil, selvom det ikke er nogen let opgave. Men da der kræves så mange forberedelser, for at vi kan få en virkelig forsvarlig hovedstadsordning, og da vi ikke har hørt noget om det fra nogen af ministrenes side i denne rigsdagssamling, vil jeg tillade mig at spørge den højtærede indenrigsminister: Hvorledes er det? Er forberedelserne i ministeriet i gang til udarbejdelse af lovforslaget om en hovedstadsordning, og kan vi i denne rigsdagssamling vente et forslag herom?

Jeg vender mig nu til den højtærede justitsminister. I landstinget foregik der i sin tid en varm debat om de såkaldte stikkerlikvideringer. Det var dels i 1946 ved gennemførelsen af ændringer i straffelovstillægget, og dels senere, i marts 1947, da landstingets nuværende formand hr. Steincke rettede en forespørgsel til justitsministeren. Forespørgslen vedrørte fremgangsmåden vedrørende fremskaffelse af oplysninger i sager om klager fra pårørende over de såkaldte stikkerlikvideringer.

Jeg vil ikke her beskæftige mig med, hvorvidt likvideringslinien burde være fulgt eller ej, men jeg vil særlig beskæftige mig med, hvorledes fremgangsmåden er ved de undersøgelser, som finder sted på foranledning af henvendelser fra pårørende med henblik på rehabilitering. Det er jo sådan, at de pårørende, hvis slægtninge er blevet likvideret som stikkere, som angivere, har gennemgået meget vanskelige tider; de har